YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (laajennettu toinen jaosto)

28 päivänä lokakuuta 1999 *

Asiassa T-210/95,

European Fertilizer Manufacturers' Association (EFMA), Sveitsin oikeuden mukaan perustettu yhdistys, kotipaikka Zurich (Sveitsi), edustajinaan asianajajat Dominique Voillemot ja Olivier Prost, Pariisi, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto Carlos Zeyen, 67 rue Ermesinde,

kantajana,

jota tukee

Ranskan tasavalta, asiamiehinään ulkoasiainministeriön oikeudellisen osaston jaostopäällikkö Catherine de Salins ja ulkoasiainsihteeri Gautier Mignot ja suullisessa käsittelyssä lisäksi ulkoasiainsihteeri Sujiro Seam, prosessiosoite Luxemburgissa Ranskan suurlähetystö, 8 B boulevard Joseph II,

väliintulijana,

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

vastaan

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehinään aluksi oikeudellisen yksikön virkamiehet Yves Cretien ja Antonio Tanca, myöhemmin yksinomaan A. Tanca, avustajinaan asianajajat Hans-Jürgen Rabe ja Georg Berrisch, Hampuri, prosessiosoite Luxemburgissa c/o Euroopan investointipankin lakiasiainosaston ylijohtaja Alessandro Morbilli, 100 boulevard Konrad Adenauer,

vastaajana,

jota tukee

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään oikeudellisen yksikön virkamies Nicholas Khan, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

väliintulijana,

jossa kantaja vaatii, että yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kumoaa lopullisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta Venäjältä peräisin olevan ammoniumnitraatin tuonnissa 16 päivänä elokuuta 1995 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 2022/95 (EYVL L 198, s. 1) 1 artiklan,

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (laajennettu toinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja A. Potocki sekä tuomarit K. Lenaerts, C. W. Bellamy, J. Azizi ja A. W. H. Meij,

kirjaaja: hallintovirkamies A. Mair,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 17.3.1999 pidetyssä suullisessa käsittelyssä esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Liettuasta ja Venäjältä peräisin olevan ammoniumnitraatin tuontia koskevan polkumyyntimenettelyn yhteydessä tarjottujen sitoumusten hyväksymisestä ja näitä maita koskevan tutkimuksen päättämisestä sekä Valko-Venäjältä, Georgiasta, Uzbekistanista, Turkmenistanista ja Ukrainasta peräisin olevan ammoniumnitraatin tuontia koskevan polkumyyntimenettelyn päättämisestä 13 päivänä huhtikuuta 1994 tekemällään päätöksellä 94/293/EY (EYVL L 129, s. 24; jäljempänä alueellinen päätös) komissio päätti tutkimuksen, jonka se oli suorittanut polkumyynnin vastaisessa menettelyssä, joka koski Liettuasta ja Venäjältä peräisin olevan ammoniumnitraatin tuontia Yhdistyneeseen kuningaskuntaan (jäljempänä alueellinen menettely), hyväksymällä sitoumuksen rajoittaa kustakin näistä maista peräisin olevan viennin tähän jäsenvaltioon 100 000 tonniin vuodessa.

2 Kantajan valituksen johdosta komissio ilmoitti 9.6.1994 *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä* julkaistussa ilmoituksessa polkumyynnin vastaisen menettelyn aloittamisesta Liettuasta ja Venäjältä peräisin olevan, yhteisöön tuotavan ammoniumnitraatin osalta ja se pani vireille yhteisönlaajuisen tutkimuksen (EYVL C 158, s. 3).

3 Komissio ilmoitti 6.12.1994 alueellisen päätöksen uudelleentarkastelun aloittamisesta (EYVL C 343, s. 9) erityisesti sillä perusteella, että jos suojatoimenpiteet osoittautuisivat tarpeellisiksi yhteisönlaajuisina, niitä sovellettaisiin koko yhteisössä, Yhdistynyt kuningaskunta mukaan lukien.

4 Komissio lähetti 15.12.1994 kantajalle tiedoksiantokirjeen, jossa esitettiin väliaikaiset päätelmät, joihin komission yksiköt olivat yhteisönlaajuisessa tutkimuksessaan päätyneet, samoin kuin ne tosiseikat ja näkökohdat, joiden perusteella komissio aikoi ottaa käyttöön yhteisönlaajuisia polkumyynnin vastaisia toimenpiteitä eli muuttuvan tullin Venäjältä ja Liettualta peräisin olevan ammoniumnitraatin tuonnissa. Komissio täsmensi erityisesti, että sen korotuksen selvittämiseksi, jota oli sovellettava polkumyynnillä tapahtuvassa tuonnissa käytettyyn hintaan yhteisön teollisuuden kärsimän vahingon poistamiseksi, kyseisen teollisuuden tuottaman säkitetyn ammoniumnitraatin tuotantokustannusten painotettua keskiarvoa tonnilta korotetaan 5 prosentilla.

5 Kantaja korosti 9.1.1995 antamassaan vastauksessa, että komission olisi pitänyt menetellä siten kuin se menetteli alueellista päätöstä tehdessään ja laskea "tavoitehinta" eli se vähimmäishinta, jolla voidaan poistaa yhteisön teollisuuden kärsimä vahinko, sellaisen voittomarginaaliin perusteella, joka on 10 prosenttia edellä mainituista kustannuksista.

6 Komissio lähetti 6.4.1995 kantajalle toisen tiedoksiantokirjeen, jolla muutettiin komission 15.12.1994 päivättyä kirjettä ja jossa esitettiin ne tosiseikat ja näkö-

kohdat, joiden perusteella komissio aikoi ehdottaa neuvostolle polkumyynnin vastaisten toimenpiteiden eli vaihtuvan tullin käyttöönottamista Venäjältä peräisin olevan ammoniumnitraatin tuonnissa ja joiden perusteella se aikoi päättää tutkimuksen Liettuasta peräisin olevan tuonnin osalta. Komissio myös vastasi kantajan väitteisiin, mutta se piti kuitenkin kiinni näkökannastaan, jonka mukaan tavoitehinnan laskemisen oli perustuttava voittomarginaaliin, joka on 5 prosenttia kustannuksista.

7 Kantaja väitti 14.4.1995 päivätyssä kirjeessään, että sen mukaan tavoitehinnan laskemisessa huomioon otettavan voittomarginaalin oli oltava 10 prosenttia, jotta yhteisön teollisuus voisi saada sijoitetulle pääomalle kohtuullisen tuoton.

8 Kantaja toimitti komissiolle 25.4.1995 kaksi 24.4.1995 päivättyä muistiota, jotka olivat peräisin ranskalaisilta lannoitteiden tuottajilta, toinen Hydro Agri France -yhtiöltä, toinen Grande paroisse -yhtiöltä. Kantajan mukaan näistä asiakirjoista ilmenee, että voittomarginaali, joka on 10 prosenttia kustannuksista, edusti absoluuttista minimiä, jotta kyseinen teollisuus voisi jatkaa toimintaansa.

9 Komissio lähetti kantajalle 2.5.1995 muistion, jossa se yritti perustella arvioitaan siitä, että yhteisön teollisuuden kustannuksiin sovellettava voittomarginaali oli 5 prosenttia. Tämän muistion liitteenä oli komission numeroin esitetyt johtopäätökset, ja muistion mukaan alueellisessa menettelyssä sovellettua 10 prosentin marginaalia ei voitu soveltaa koko yhteisön tasolla, koska tuotantokustannukset Yhdistyneessä kuningaskunnassa olivat yhteisön keskiarvoa alhaisemmat.

10 Polkumyyntitapauksista vastaavalle komission jäsenelle, Sir Leon Brittanille, 1.6.1995 lähettämässään kirjeessä kantaja ilmoitti olevansa eri mieltä tästä arviosta.

11 Komissio lähetti 2.6.1995 kantajalle kolmannen tiedoksiantokirjeen, jossa ilmoitettiin tiettyjä muutoksia komission aiempiin kannanottoihin erityisesti polkumyyntimarginaalin laskemisen, vahinkokynnyksen ja sen vähimmäishinnan osalta, joka on tarpeen kärsityn vahingon poistamiseksi. Komissio väitti kuitenkin yhä, että tavoitehinnan laskemisessa huomioon otettavan voittomarginaalin oli oltava 5 prosenttia.

12 Komissiolle 15.6.1995 lähettämässään kirjeessä kantaja toisti väitteensä, joiden mukaan voittomarginaaliksi oli vahvistettava 10 prosenttia.

13 Komissio ilmoitti 23.6.1995 antamassaan vastauksessa erityisesti, että komission 2.6.1995 päivätyssä kirjeessä mainittujen näkökohtien lisäksi oli otettava huomioon toisaalta se seikka, että alueellisessa menettelyssä käytettyä 10 prosentin voittomarginaalia ei ollut sovellettu brittiläisen teollisuuden todellisiin tuotantokustannuksiin vaan kustannuksiin, joita oli oikaistu muiden tekijöiden kuin polkumyynnillä tapahtuvan tuonnin vaikutusten poistamiseksi, ja toisaalta se, että ylimääräisen kapasiteetin ylläpito korotti hieman yhteisön teollisuuden kiinteitä kustannuksia.

14 Komissio teki 3.8.1995 päätöksen 95/344/EY polkumyyntimenettelyn päättämisestä Liettuasta peräisin olevan ammoniumnitraatin tuonnissa (EYVL L 198, s. 27).

15 Samana päivänä komissio teki päätöksen 95/345/EY Venäjältä peräisin olevan ammoniumnitraatin tuontia Yhdistyneeseen kuningaskuntaan koskevan polkumyynnin vastaisen menettelyn päättämisestä ja Liettuasta peräisin olevan ammoniumnitraatin tuontia Yhdistyneeseen kuningaskuntaan koskevan polkumyynnin uudelleentarkastelua koskevien tutkimusten päättämisestä (EYVL

L 198, s. 29). Tällä päätöksellä lopetettiin sellaisten käytössä olleiden alueellisten toimenpiteiden soveltaminen, joilla rajoitettiin Venäjältä peräisin olevan ammoniumnitraatin vientiä Yhdistyneeseen kuningaskuntaan, mutta jatkettiin kyseisten toimenpiteiden soveltamista Liettuasta peräisin olevan ammoniumnitraatin osalta.

16 Neuvosto antoi 16.8.1995 asetuksen N:o 2022/95 lopullisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta Venäjältä peräisin olevan ammoniumnitraatin tuonnissa (EYVL L 198, s. 1; jäljempänä riidanalainen asetus).

17 Polkumyynnillä muista kuin Euroopan yhteisön jäsenvaltioista tapahtuvalta tuonnilta suojautumisesta 22 päivänä joulukuuta 1994 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 3283/94 (EYVL L 349, s. 1) 23 ja 24 artiklan mukaisesti riidanalainen asetus annettiin polkumyynnillä tai vientituella muista kuin Euroopan talousyhteisön jäsenvaltioista tapahtuvalta tuonnilta suojautumisesta 11 päivänä heinäkuuta 1988 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2423/88 (EYVL L 209, s. 1; jäljempänä perusasetus) säännösten perusteella.

18 Riidanalaisen asetuksen 1 artiklassa otetaan käyttöön Venäjältä peräisin olevan ammoniumnitraatin tuonnissa lopullinen polkumyyntitulli, jonka määrä vastaa tuotteen 102,9 ecun suuruisen nettotonnilta maksettavan hinnan ja vapaasti yhteisön rajalle tullaamattomana maksettavan cif-nettohinnan välistä erotusta, jos viimeksi mainittu hinta on alempi.

19 Riidanalaisen asetuksen 89—91 perustelukappaleessa selostetaan syyt, joiden johdosta yhteisön teollisuuden kärsimän vahingon poistamiseksi tarvittavan, polkumyynnillä tapahtuvassa tuonnissa käytettävän hinnan korotuksen määrittämiseksi on laskettu yhteisön säkitetyn ammoniumnitraatin keskimääräiset painotetut tuotantokustannukset tonnia kohden ja joiden perusteella tähän keskiarvoon on lisätty 5 prosentin voitto.

Asian käsittelyn vaiheet ja asianosaisten vaatimukset

20 Kantaja nosti yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 7.11.1995 jättämällään kannekirjelmällä tämän kanteen.

21 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin (laajennettu toinen jaosto) hyväksyi 28.6.1995 antamallaan määräyksellä Ranskan tasavallan väliintulijaksi tukemaan kantajan vaatimuksia ja komission väliintulijaksi tukemaan vastaajan vaatimuksia.

22 Kantaja pyysi 7.5.1997 päivätyssä kirjeessään saada luvan käyttää ranskan kieltä suullisessa käsittelyssä. Muut asianosaiset toimittivat tätä pyyntöä koskevat huomautuksensa 28.5. ja 4.6.1997 välisenä aikana.

23 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin antoi 17.12.1997 tuomionsa asiassa T-121/95, EFMA vastaan neuvosto (Kok. 1997, s. II-2391). Kirjaajan 19.12.1997 päivätyllä kirjeellä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin (laajennettu toinen jaosto) kehotti asianosaisia esittämään huomautuksensa niistä seuraamuksista, mitä tällä tuomiolla mahdollisesti on tätä asiaa koskevan oikeudenkäynnille. Kantaja, Ranskan tasavalta ja neuvosto esittivät huomautuksensa 8.1 ja 9.2.1998 välisenä aikana.

24 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin (laajennettu toinen jaosto) päätti esittelevän tuomarin kertomuksen perusteella aloittaa suullisen käsittelyn ilman edeltäviä asian selvittämistoimia tai prosessinjohtotoimia. Kantajan pyyntö luvan saamisesta muun kielen kuin oikeudenkäyntikielen käytölle hylättiin. Asianosaisten pyynnöstä suullinen menettely, jonka päivämääräksi alunperin vahvistettiin 13.1.1999, lykättiin 17.3.1999 pidettyyn julkiseen istuntoon. Asianosaisten lausumat ja vastaukset ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämiin kysymyksiin kuultiin tuona päivänä.

25 Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— kumoaa riidanalaisen asetuksen 1 artiklan;

— määrää, että kyseisellä säännöksellä käyttöönotettua polkumyyntitullia on kannettava siihen asti, kunnes toimivaltaiset toimielimet toteuttavat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomion noudattamisen edellyttämät toimenpiteet, ja

— velvoittaa neuvoston korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

26 Ranskan tasavalta vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— kumoaa riidanalaisen tuomion 1 artiklan;

— määrää, että kyseisellä säännöksellä käyttöönotettua polkumyyntitullia on kannettava siihen asti, kunnes toimivaltaiset toimielimet toteuttavat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomion noudattamisen edellyttämät toimenpiteet, ja

— velvoittaa neuvoston korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

27 Vastaaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— kumoaa kanteen ja

— velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

28 Neuvoston vaatimuksia tukemaan hyväksytty komissio ei ole esittänyt väliintulokirjelmää.

Pääasia

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

29 Kannekirjelmässään kantaja perustelee kannettaan yhdellä ainoalla perusteella. Kantaja viittaa riidanalaisen asetuksen 89 perustelukappaleeseen ja väittää, että kun neuvosto hyväksyi yhteisössä toimivien ammoniumnitraatintuottajien voittomarginaaliksi 5 prosenttia, se teki tämän tapauksen tosiseikkoja koskevan ilmeisen arviointivirheen.

30 Kantaja viittaa ensinnäkin 9.1., 14.4., 25.4, 1.6. ja 15.6.1995 päivättyihin kirjeisiinsä ja esittää korostaneensa tutkimuksessa erityisesti seuraavia seikkoja: a) yhteisön teollisuus tarvitsee 10 prosentin suuruisen voittomarginaalin saadakseen kohtuullisen tuoton sijoitetulle pääomalla; b) saman tuotteen osalta alueellisessa päätöksessä hyväksytyllä 10 prosentin suuruisella voittomarginaalilla on ratkaiseva merkitys tavoitehinnan laskemisessa yhteisön tasolla ottaen huomioon erityisesti tämän päätöksen 46 perustelukappale, jonka mukaan "tämän

teollisuuden on saavutettava vähintäin 10 prosentin voittomarginaali säilyttääkseen kilpailukykynsä ja kattaakseen uusien sijoitusten kustannukset"; c) yhteisön eri tuottajia ja varsinkaan ranskalaisista tuottajia ei ollut syytä kohdella eri tavoin voittomarginaalin laskemista varten; d) ammoniumnitraatin tuotannon voittomarginaalia ei voida arvioida virtsa-aineen (urean) ja ammoniumnitraatin liuosseoksen (jäljempänä UNA (mélange d'urée et de nitrate d'ammonium)) tuontia koskevassa asiassa (jäljempänä tapaus UNA — ks. lopullisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta Bulgariasta ja Puolasta peräisin olevan tästä tullista vapauttamattomien yhtiöiden viemän virtsa-aineen (urean) ja ammoniumnitraatin liuosseoksen tuonnissa ja väliaikaisen tullin vakuutena olleiden määrien lopullisesta kantamisesta 22 päivänä joulukuuta 1994 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 3319/94 (EYVL L 350, s. 20)) eikä urean tuontia koskevassa asiassa (jäljempänä tapaus urea — ks. entisestä Neuvostoliitosta peräisin olevan urean tuonnissa yhteisöön sovellettavien lopullisten polkumyynnin vastaisten toimenpiteiden muuttamisesta ja entisestä Tsekkoslovakiasta peräisin olevan urean yhteisöön tuonnissa sovellettavien toimenpiteiden poistamisesta 16 päivänä tammikuuta 1995 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 477/95 (EYVL L 49, s. 1)) käytetyn 5 prosentin suuruisen voittomarginaalin perusteella.

31 Kantaja korostaa erityisesti sitä, että 25.4.1995 päivätyssä kirjeessään se on toimittanut Hydro Agri France- ja Grande paroisse -nimisten yritysten laatimat yksityiskohtaiset analyysit, joista ilmenee, että 10 prosentin suuruinen voittomarginaali on yhteisön teollisuuden toiminnan jatkamisen kannalta ehdoton minimi.

32 Kantaja vetoaa lisäksi selvitykseen, jonka on laatinut Z/Yen Ltd, joka on erityisesti teollisuuden riskien ja tulojen tasapainon analysointiin erikoistunut konsulttitoimisto (jäljempänä Z/Yen-selvitys). Tästä selvityksestä ilmenee, että voittomarginaali, joka on 10 prosenttia todellisista kustannuksista, on vähimmäismarginaali, joka tarvitaan sen estämiseksi, että yhteisön ammoniumnitraattiteollisuus kärsisi niin merkittävän vahingon, että se voisi aiheuttaa kyseisen teollisuuden kuihtumisen. Lisäksi kantaja väittää 15 prosentin suuruisen voittomarginaalin muodostavan elintärkeän minimin, jonka avulla yhteisön teollisuus voi toisaalta rahoittaa toimintansa jatkumisen edellyttämät investoinnit ja toisaalta tehdä muita investointeja käytössä olevan tuotantolaitteiston modernisoimiseksi ja sen korvaamiseksi uudella.

33 Vaikka tämä selvitys on laadittu vuoden 1995 marraskuussa eli riidanalaisen asetuksen antamisen jälkeen, kantaja katsoo oikeudekseen esittää selvityksen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle lisäselvityksenä (ks. julkisasiamies Fennellyn ratkaisuehdotus asiassa C-56/93, Belgia v. komissio, tuomio 29.2.1996, Kok. 1996, s. I-723, ratkaisuehdotus s. I-727, 30 kohta ja julkisasiamies Mancinin ratkaisuehdotus asiassa 187/85, FEDIOL v. komissio, tuomio 14.7.1988, Kok. 1988, s. 4155, ratkaisuehdotus s. 4173, 7 kohta).

34 Kantaja lisää, että yhteisön tuottajat ovat hallinnollisessa menettelyssä ilmoittaneet vastauksena kannattavuutta koskevaan komission kysymykseen voittomarginaaleja, joiden suuruus vaihtelee 10 ja 41 prosentin välillä ja joiden painotettu keskiarvo tutkimusajanjakson todellisen tuotannon osalta on 16,2 prosenttia. Tämä luku on kantajan mukaan yhteensopiva 15,6 prosentin suuruisen kannattavuusasteen kanssa, jonka teollisuus saavutti vuosina 1990—1991 ennen polkumyynnillä tapahtuneen tuonnin toteuttamista (ks. riidanalaisen asetuksen 51 perustelukappale).

35 Neuvoston perusteltua vastineessaan (ks. erityisesti vastineen 15 kohta) 5 prosentin suuruista voittomarginaalia sillä, että myös muut tekijät kuin kyseinen tuonti ovat myötävaikuttaneet yhteisön teollisuuden kärsimään vahinkoon, kantaja vastaa, että tätä perustetta ei ole esitetty riidanalaisessa asetuksessa eikä hallinnollisessa menettelyssäkään. Tämä merkitsee EY:n perustamissopimuksen 190 artiklassa (josta on tullut EY 253 artikla) määrätyn perusteluvelvollisuuden rikkomista ja puolustautumisoikeuksien loukkaamista.

36 Neuvosto on kantajan mukaan joka tapauksessa tehnyt ilmeisen arviointivirheen niiden muiden tekijöiden osalta, jotka se on vastineensa mukaan ottanut huomioon polkumyyntitullin määrää määrittäessään. On näet ensinnäkin niin, että riidanalaisen asetuksen 70 perustelukappaleessa mainittu varastojen pienentäminen ei ole merkinnyt kustannusten nousua. Toiseksi omaan käyttöön käytetyn ammoniumnitraatin määrien pieneminen ei ole merkittävää kokonaistuotantoon verrattuna eikä se ole lisännyt kustannuksia. Kolmanneksi tuona aikana yhteisön teollisuudessa ei ollut ylikapasiteettia, päinvastoin kuin riidanalaisen asetuksen

71 perustelukappaleessa todetaan. Neljänneksi kantaja toteaa, että mahdollisella ylikapasiteetilla on ollut vain vähäinen vaikutus kustannuksiin ottaen erityisesti huomioon, että ammoniumnitraattia tuottavat tehtaat tuottavat myös muita typpipitoisia tuotteita. Joka tapauksessa on niin, että komission esittämien asiakirjojen mukaan työvoimakustannukset ovat pudonneet vuosien 1990—1991 tasosta 100 tasoon 93,9 vuonna 1993—1994. Tuottavuuden paraneminen osoittaa, että kiinteitä kustannuksia ei ole kerrytetty tarpeellista enempää.

37 Vastaukseksi väitteeseen, jonka mukaan tapauksessa urea ja tapauksessa UNA hyväksytystä voittomarginaalista poikkeavan voittomarginaalin käyttäminen ammoniumnitraatin tuontia koskevassa polkumyynnin vastaisessa menettelyssä voisi horjuttaa näiden tuotteiden välistä kilpailutasapainoa, kantaja korostaa, että se, kuinka maanviljelijä valitsee tietynlaisen lannoitteen, ei riipu valmistusvaiheen voittomarginaalista vaan lukuisista muista tekijöistä kuten maan happamuudesta, viljelyn laadusta ja sääolosuhteista samoin kuin kyseisen lannoitteen koostumukseen sisältyvän typen tonnihinnasta.

38 Väliintulijana oleva Ranskan tasavalta kannattaa kantajan väitettä ja toteaa lisäksi erityisesti, että yhteisön toimielinten tavanomaisesti käyttämä menetelmä on se, että ne vahvistavat voittomarginaalin siksi vähimmäismääräksi, jolla voidaan turvata yhteisön teollisuuden elinkelpoisuus (ks. Kiinan kansantasavallasta, Korean tasavallasta, Malesiasta ja Thaimaasta peräisin olevien mikroaaltouunien tuontia koskevan lopullisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta ja väliaikaisen tullin lopullisesta kantamisesta 22 päivänä joulukuuta 1995 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 5/96 (EYVL 1996 L 2, s. 1, 64 perustelukappale) ja väliaikaisen polkumyyntitullin käyttöönotosta Venäjältä ja Ukrainasta peräisin olevan muokkaamattoman magnesiumin tuonnissa 20 päivänä joulukuuta 1995 annettu komission asetus (EY) N:o 2997/95 (EYVL L 312, s. 37, 76 perustelukappale)).

39 Samoin se toteaa, että yhteisön toimielimet viittaavat useasti ennen polkumyyntimenettelyjen ilmenemistä todettuun marginaaliin (ks. väliaikaisen polkumyyntitullin käyttöön otosta Kiinan kansantasavallasta, Kroatiasta ja Thaimaasta

peräisin olevien tiettyjen raudasta tai teräksestä valmistettujen putkien liitososien tuonnissa ja polkumyynnin vastaisen menettelyn päättämisestä Slovakian tasavallasta ja Taiwanista peräisin olevien samojen liitososien tuonnissa 27 päivänä syyskuuta 1995 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 2318/95 (EYVL L 234, s. 4, 78 perustelukappale) ja Kiinan kansantasavallasta peräisin olevan furazolidonin tuontia koskevan väliaikaisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta 6 päivänä heinäkuuta 1994 annettu komission asetus (EY) N:o 1648/94 (EYVL L 174, s. 4, 42 perustelukappale)). Neuvosto on kuitenkin tässä tapauksessa todennut riidanalaisen asetuksen 53 perustelukappaleessa, että yhteisön teollisuus toimi vuosina 1990—1991 15,6 prosentin suuruisella voittomarginaalilla, jota luonnehditaan "terveeksi voitto-osuudeksi".

40 Lisäksi toteamus, jonka mukaan yhteisön teollisuus on vuosien 1990—1991 ja vuosien 1993—1994 välisenä aikana karsinut tuotantokustannuksiaan 126 ecusta 115 ecuun tonnia kohden (ks. riidanalaisen asetuksen 72 perustelukappale), osoittaa sen mukaan, että yhteisön teollisuuden voittomarginaali ei ole huomattavasti pienentynyt verrattuna vuosien 1990—1991 voittomarginaalin tasoon, vaikka polkumyyntiä ei olisi esiintynyt.

41 Sitä paitsi alueellisessa päätöksessä brittiläisen teollisuuden keskimääräiseksi voittomarginaaliksi vuosien 1989 ja 1991 välillä katsottiin 11 prosenttia ja siinä vahvistettiin vähimmäisvoittomarginaaliksi 10 prosenttia.

42 Tapauksissa UNA ja urea yhteisön tuottajat ovat voimakkaasti vastustaneet yhteisön teollisuuden voittomarginaalin vahvistamista 5 prosentiksi, joten neuvosto ei voi vedota näihin aiempiin tapauksiin. Sen sijaan, että urean, UNA:n ja ammoniumnitraatin kilpailutasapainon kunnioittamista koskeva edellytys tarjoaisi perustan vahvistaa voittomarginaali liian pieneksi, se velvoittaa vahvistamaan viimeksi mainitun osalta voittomarginaalin riittävän suureksi.

43 Ylikapasiteetin ylläpito on kantajan mukaan ainoa riidanalaisen asetuksen 91 perustelukappaleessa nimenomaisesti mainittu tekijä, ja sen osalta neuvosto, joka totesi yhteisön tuotannon kiinteiden kustannusten olevan "hiukan suuremmat", vahvisti, että kyseisellä tekijällä on vain rajoitettu vaikutus näihin kustannuksiin. Sitä paitsi Ranskan tasavalta kiistää kantajan vastauksessaan esittämillä perusteilla sen, että tutkimusajanjaksona olisi ollut olemassa ylikapasiteettia, joka olisi lisännyt kiinteitä kustannuksia.

44 Siltä osin kuin kyse on brittiläisen teollisuuden alemmiksi väitetyistä tuotantokustannuksista, neuvosto on vahvistanut kyseisen teollisuuden kohtuulliseksi voittomarginaaliksi 10 prosenttia vaikka se tuotti vähintään 45 prosenttia yhteisön tuotannosta tutkimusajanjaksona (riidanalaisen asetuksen 84 perustelukappale). Se, että yhteisön kaikkien tuottajien keskimääräisenä voittomarginaalina pidetään 5:tä prosenttia, merkitsee sitä, että yli puolet yhteisön tuotannosta kerryttää käytännössä lähes olemattoman marginaalin, mikä on ilmeisen järjetöntä.

45 Lopuksi laskelmassa, jossa komissio vertailee brittiläisten tuottajien ja yhteisön muiden tuottajien tuotantokustannuksia (ks. komission 2.5.1995 päivätty muistio), ei oteta huomioon vuoden 1992 lopussa eli heti alueellisessa menettelyssä kyseessä olleen tutkimusajanjakson päättymisen jälkeen tapahtuneen punnan devalvaation vaikutusta.

46 Neuvoston mukaan perusasetuksen 4 artiklasta ilmenee, että polkumyynnin vastaisten toimenpiteiden ainoana tavoitteena on kaikkien polkumyynnillä tai vientituella tapahtuvan tuonnin aiheuttamien vahinkojen poistaminen eikä muiden tekijöiden aiheuttamien vahinkojen poistaminen. Polkumyyntitullin määrä ei saa ylittää sitä, mikä on tarpeen tämän päämäärän saavuttamiseksi (ks. perusasetuksen 13 artiklan 3 kohta).

47 Näiden periaatteiden mukaisesti neuvosto on vahvistanut polkumyyntitullin tässä tapauksessa sen vähimmäishinnan perusteella, joka polkumyynnillä tapahtuvassa, Venäjältä peräisin olevassa tuonnissa on saavutettava, poistaakseen

vahingon, jonka tämä tuonti aiheuttaa yhteisön teollisuudelle. Tämän tavoitehinnan tai "vähimmäishinnan" määrittämiseksi neuvosto on lisännyt yhteisön teollisuuden tosiasiallisten tuotantokustannusten painotettuun keskiarvoon 5 prosentin suuruisen voittomarginaalin.

48 Neuvosto ei kiistä sitä, että näin laskettu vähimmäishinta ei välttämättä vastaa sitä hintaa, jota yhteisön teollisuus nykyisessä rakenteessaan pitää välttämättömänä riittävän tuoton saamiseksi sijoituksista sekä elinvoimaisena ja kilpailukykyisenä säilymiseksi. Tärkein syy tähän on, että osa yhteisön teollisuuden kärsimästä vahingosta on aiheutunut muista tekijöistä (ks. riidanalaisen asetuksen 75 perustelukappale). On nimittäin niin, että vaihto-omaisuuden määrän pienentämistä koskevalla yhteisön tuottajien strategialla ja ammoniumnitraatin oman käytön vähenemisellä on ollut huomattava vaikutus yhteisön tuottajien tuotannon laskuun. Lisäksi ylimääräisen tuotantokapasiteetin ylläpidosta on aiheutunut tarpeellista korkeampia kiinteitä kustannuksia (ks. riidanalaisen asetuksen 70 ja 71 perustelukappale). Neuvosto katsoo, että tavoitehinnan määrittelyssä oli jätettävä huomiotta se osa vahinkoa, joka aiheutui näistä tekijöistä.

49 Alueellisen päätöksen osalta neuvosto huomauttaa, että ammoniumnitraatin tuonnissa Yhdistyneeseen kuningaskuntaan vahvistettu tavoitehinta oli laskettu oikaistujen tuotantokustannusten perusteella eikä tosiasiallisten tuotantokustannusten perusteella tutkimusajanjaksona muiden tekijöiden kuin polkumyynnillä tapahtuneen tuonnin johdosta aiheutuneen kustannustennousun vaikutusten eliminoimiseksi (ks. tämän päätöksen 121 perustelukappale). Neuvosto ei tässä tapauksessa ole menetellyt samoin erilaisissa ympäristöissä toimivien tuottajien suuren lukumäärän takia ja niiden ongelmien takia, joita useiden valuuttojen huomioonottamisesta olisi aiheutunut. Niinpä neuvosto on menetellyt samoin kuin tapauksessa UNA ja pienentänyt voittomarginaalia ottaakseen huomioon sen, että on käytetty juuri tosiasiallisia kustannuksia eikä oikaistuja kustannuksia. Kummatkin menetelmät päätyvät samaan lopputulokseen.

50 Sitä paitsi brittiläisen teollisuuden tuotantokustannukset ovat alemmat kuin muiden yhteisön tuottajien tuotantokustannukset.

51 Neuvosto väittää ottaneensa huomioon myös sen, että tapauksessa UNA ja tapauksessa urea se oli ottanut käyttöön polkumyynnin vastaisia toimenpiteitä 5 prosentin voittomarginaalin perusteella (ks. riidanalaisen asetuksen 89 perustelukappale). Vaikka ureaa, UNA:aa ja ammoniumnitraattia myydään eri hinnoilla yhteisön eri kansallisilla markkinoilla ilmastosta, maaperän laadusta ynnä muusta sellaisesta riippuen, ne ovat samankaltaisia tuotteita, joiden osalta ratkaiseva tekijä on typpipitoisuus, joten ammoniumnitraatin osalta voidaan todeta, että urean ja UNA:n osalta todetusta 5 prosentista poikkeava voittomarginaali olisi horjuttanut näiden tuotteiden välistä kilpailutasapainoa.

52 Kantajalla ei neuvoston mukaan ole oikeutta vedota Z/Yen-selvitykseen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa, koska se ei ole esittänyt selvitystä hallinnollisessa menettelyssä. Joka tapauksessa on niin, että tässä selvityksessä vain analysoidaan niiden voittojen tasoa, joita yhteisön teollisuuden pitäisi saada elinvoimaisena pysyäkseen, eikä siinä keskustella siitä määrästä, jolla polkumyynnillä tapahtuvassa Venäjältä peräisin olevassa tuonnissa käytettyjä hintoja pitäisi nostaa, jotta estettäisiin se, että tämä tuonti aiheuttaisi edelleen vahinkoa yhteisön teollisuudelle.

53 Samoin neuvosto toteaa, että kantajan 25.4.1995 toimittamat, Hydro Agri Francen ja Grande paroissen muistiot koskevat ainoastaan sitä myyntihintaa, jota nämä kaksi tuottajaa toivovat käytettävän, mutta niissä ei käsitellä kysymystä siitä, mikä on se voittomarginaali, jota tämän tuonnin yhteisön teollisuudelle aiheuttaman vahingon poistaminen edellyttää.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

Alustavat toteamukset

54 Tässä tapauksessa riidanalaisen asetuksen 1 artiklassa muuttuvana tullina käyttöönotettu polkumyyntitulli vastaa sitä Venäjältä peräisin olevan ammoniumnitraatin tuonnissa käytettävän hinnan korotusta, joka on tarpeen tämän tuonnin yhteisön teollisuudelle aiheuttaman vahingon poistamiseksi. Riidanalaisen tuonnin aiheuttaman vahingon marginaalin toteamiseksi neuvosto on vertaillut tuojien yhteisössä käyttämää painotettua hintaa, jota on oikaistu tietyn laatua koskevan eron perusteella, yhteisön tuotannon tavoitehintaan. Tämä tavoitehinta on laskettu yhteisön teollisuuden tuottaman säkitetyn ammoniumnitraatin tonnia kohden lasketun tuotantokustannusten painotetun keskiarvon perusteella ja siihen on lisätty 5 prosentin suuruinen voittomarginaali.

55 Riidanalaisen asetuksen 89 perustelukappaleessa neuvosto on perustellut tavoitehinnan laskemisessa käytetyn 5 prosentin suuruisen voittomarginaalin valintaa seuraavasti: "5 prosentin voittoa kustannuksista on käytetty viimeaikaisissa polkumyyntitapauksissa, jotka koskevat urea- ja urea-ammoniumnitraattiliuoksia, ja sitä pidettiin näin ollen kohtuullisena voittomarginaalina typpilannoitteille polkumyyntimenettelyssä".

56 Riidanalaisen asetuksen 91 perustelukappaleessa neuvosto vastasi kantajan väitteisiin, joiden mukaan voittomarginaali, jonka suuruus on 10 prosenttia kustannuksista, on asianmukaisempi voiton taso, seuraavasti:

"Alueellisessa menettelyssä käytettyä voittomarginaalia ei sovellettu Yhdistyneen kuningaskunnan tuotannon tosiasiallisiin tuotantokustannuksiin vaan kustannuksiin, jotka oli tarkistettu niin, ettei niissä oteta lukuun muita vaikuttavia tekijöitä kuin polkumyynnillä tapahtuva tuonti. Joka tapauksessa Yhdistyneen

kuningaskunnan teollisuus edustaa ainoastaan pientä osaa yhteisön ammoniumnitraatin tuotannosta ja sillä on alhaisemmat kustannukset kuin muilla yhteisön valmistajilla. Tämän vuoksi Yhdistyneen kuningaskunnan kustannusrakenne suo sille kohtuulliset odotukset koko yhteisön teollisuutta korkeammasta voiton tasosta tavallisissa markkinaolosuhteissa. Lisäksi on vahvistettu, että yhteisön tuotannon kiinteät kustannukset ovat hiukan suuremmat, mikä johtuu ylikapasiteetin ylläpidosta (johdanto-osan 71 kohta). EFMA väitti myös, että korkeamman voittoluvun käyttö oli aiheellisempaa tiettyjen ammoniumnitraattiin liittyvien kustannusten vuoksi, jotka eivät esiinny urean tai urea-ammoniumnitraattiliuosten tuotannossa. EFMA ei kuitenkaan esittänyt riittävästi todisteita osoittaakseen vaatimuksensa oikeaksi. Ottaen huomioon nämä tekijät ja asiaa tarkoin harkittua päätellään, että 5 prosenttia tosiasiallisista kustannuksista on sopiva voittomarginaali."

57 Monitahoisen taloudellisen tilanteen arvioinnin osalta neuvostolla on laaja harkintavalta asianmukaisen voittomarginaalin määrittelyssä. Yhteisöjen tuomioistuinten harjoittaman valvonnan on kohdistuttava vain siihen, että menettelysääntöjä noudatetaan, että riidanalaisen valinnan perusteena olevat tosiseikat ovat aineellisesti luotettavia ja ettei näiden seikkojen arvioinnissa ole tapahtunut ilmeistä arviointivirhettä tai harkintavallan väärinkäyttöä (ks. esimerkiksi asia T-164/94, Ferchimex v. neuvosto, tuomio 28.9.1995, Kok. 1995, s. II-2681, 67 kohta).

58 Kantajan tehtävänä on esittää sellaista näyttöä, jonka perusteella ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voi todeta, että neuvosto on tehnyt tässä oikeuskäytännössä tarkoitetun ilmeisen arviointivirheen (ks. em. asia EFMA v. neuvosto, tuomion 106 kohta).

Voittomarginaalin laskemisessa käytettävä peruskriteeri

59 Kantajan ensimmäiselle väitteelle, jonka mukaan voittomarginaali, jota toimielinten on käytettävä, on oltava se, jota tarvitaan yhteisön teollisuuden henkiinjäämisen ja/tai pääomalle saatavan riittävän tuoton varmistamiseksi, ei löydy mitään tukea perusasetuksesta. On nimittäin muistettava, että perusasetuksen

4 artiklan 1 kohdan mukaan kyseessä on vahinko vain silloin, jos kyseinen tuonti aiheuttaa tai uhkaa aiheuttaa polkumyynnin vaikutusten vuoksi vakavaa vahinkoa yhteisön vakiintuneelle tuotannolle tai jos se merkittävästi hidastaa tämän tuotannon vakiintumista. Lisäksi perusasetuksen 13 artiklan 3 kohdasta ilmenee, että käyttöönotettu polkumyyntitulli ei saa ylittää sitä, mikä on tarpeen polkumyynnillä tapahtuvan tuonnin aiheuttaman vahingon poistamiseksi. Tästä seuraa, että vahinkoa, jonka voidaan katsoa aiheutuvan muista tekijöistä, ei pidä ottaa huomioon edellä mainitussa 4 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua vahinkoa määritettäessä.

60 Tästä seuraa, että voittomarginaali, joka neuvoston on käytettävä laskiessaan tavoitehintaa, jolla voidaan poistaa kyseinen vahinko, saa olla korkeintaan sen voittomarginaalin suuruinen, jonka yhteisön teollisuus voi kohtuudella odottaa saavansa tavanomaisissa kilpailuolosuhteissa, joissa ei esiinny polkumyynnillä tapahtuvaa tuontia. Ei olisi perusasetuksen 4 artiklan 1 kohdan eikä 13 artiklan 3 kohdan mukaista soveltaa yhteisön teollisuuden osalta voittomarginaalia, jota se ei olisi voinut odottaa saavansa tilanteessa, jossa polkumyyntiä ei esiinny.

61 Kyseisen teollisuuden henkiinjäämisen varmistamisen edellyttämää voittomarginaalia koskeva peruste ei siis ole perusasetuksen mukainen. Tällaista perustetta käyttäessään yhteisöjen toimielimet eivät nimittäin voisi tarkasti noudattaa perusasetuksen säännöksiä varsinkaan tapauksessa, jossa muiden tekijöiden kuin polkumyynnin, muun muassa ylimääräisen tuotantokapasiteetin (ks. jäljempänä 103 kohta ja sitä seuraavat kohdat), seurauksena yhteisön teollisuuden kannattavuus laskisi. Jos asia olisi toisin, yhteisön teollisuutta suojattaisiin paitsi polkumyynnillä tapahtuvalta tuonnilta myös kaikilta muilta tekijöiltä, joilla voi olla vaikutusta teollisuuden investointien tuottoihin.

62 Tästä seuraa, että kantajan ensimmäinen väite, joka muodostaa kantajan perustelujen tärkeimmän lähtökohdan, on hylättävä.

Kantajan oikeudenkäyntiä edeltävässä menettelyssä esittämät todisteet

63 On todettava, että 24.4.1995 päivätyssä muistiossaan Hydro Agri France -yhtiö tyytyi ilmoittamaan sen pienimmän hinnan vapaasti yhteisön rajalla, jolla sen mukaan voidaan saada sijoituksille 15 prosentin tuotto ennen veroja.

64 Samoin on todettava, että Grande paroisse -yhtiö esitti 24.4.1995 päivätyssä muistiossaan vain joukon laskusuorituksia myyntihinnoista, joiden katsottiin olevan välttämättömiä sen tällä alalla tekemien sijoitusten tuoton varmistamiseksi.

65 Kummassakaan näissä asiakirjoissa ei käsitellä sitä, minkä voittomarginaalin yhteisön teollisuus olisi voinut saavuttaa, jos polkumyynnillä tapahtuvaa tuontia ei olisi esiintynyt. Näillä asiakirjoilla ei siis voida näyttää toteen, että yhteisöjen toimielimet olisivat tehneet ilmeisen arviointivirheen tältä osin.

66 Oikeudenkäyntiä edeltävässä menettelyssä kantaja ei ole esittänyt mitään seikkaa, joka koskisi edellä mainittua kysymystä siitä, mikä olisi ollut yhteisön teollisuuden saama keskimääräinen voittomarginaali jos polkumyynnillä tapahtuvaa tuontia ei olisi esiintynyt.

67 Näin ollen kantajan väite, joka koskee oikeudenkäyntiä edeltävässä menettelyssä esitettyjä todisteita, on hylättävä.

Z/Yen-selvitys

68 Mitä tulee kantajan väitteeseen, jonka mukaan Z/Yen-selvitys osoittaa yhteisöjen toimielinten tehneen ilmeisen arviointivirheen, on selvää, että tätä selvitystä ei ole toimitettu komissiolle oikeudenkäyntiä edeltävässä menettelyssä.

69 Tältä osin on muistettava, että edellä mainitussa asiassa EFMA vastaan neuvosto antamansa tuomion 108 kohdassa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi, ettei oikeudenkäynnissä ole otettava huomioon sellaista voittomarginaalia koskevaa selvitystä, jota ei ollut toimitettu komissiolle hallinnollisessa menettelyssä. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin täsmensi polkumyynnin vastaisessa menettelyssä, että sen tehtävänä on selvittää, ovatko toimielimet perustaneet ratkaisunsa aineellisesti paikkansapitäviin seikkoihin, ja varmistaa, ettei näitä seikkoja ole arvioitu virheellisesti, kun otetaan huomioon tilanne kanteen kohteena olevaa asetusta annettaessa. Koska kantaja ei ole esittänyt hallinnollisen menettelyn kuluessa mitään todisteita sen väitteensä tueksi, jonka mukaan voittomarginaalin oli oltava korkeampi, toimielimet eivät siis olleet voineet ottaa tätä seikkaa huomioon ajankohtana, jolloin ne antoivat kanteen kohteena olevan asetuksen.

70 Tätä oikeuskäytäntöä on sovellettava tässä tapauksessa. Jos meneteltäisiin toisin, kantaja voisi kiertää määräajat, jotka komissio on asettanut oikeudenkäyntiä edeltävässä menettelyssä.

71 Tältä osin on todettava, että polkumyyntiasioissa neuvosto ja komissio ovat riippuvaisia siitä, että osapuolet ovat vapaaehtoisesti yhteistyössä niiden kanssa ja toimittavat niille tarpeelliset tiedot asetetuissa määräajoissa. Vaikka edellä mainitussa 22.12.1994 annetussa asetuksessa N:o 3283/94 vuonna 1994 tehtyjen GATT-sopimuksen VI artiklan täytäntöönpanoa koskevien uusien sopimusten johdosta käyttöönotetut lyhyet määräajat eivät soveltuneet tähän tapaukseen (ks. edellä 17 kohta), yhteisön toimielinten velvollisuutena kuitenkin oli perusasetuksen 7 artiklan 9 kohdan a alakohdan mukaisesti lopettaa tutkimus vuoden kuluessa menettelyn aloittamisesta tai ainakin kohtuullisessa ajassa (yhdistetyt asiat T-163/94 ja T-165/94, NTN Corporation ja Koyo Seiko v. neuvosto, tuomio 2.5.1995, Kok. 1995, s. II-1381, 119 kohta).

72 Tätä varten komissio kehotti jokaisessa tiedoksiantokirjeessään eli 15.12.1994, 6.4.1995 ja 2.6.1995 päivätyissä kirjeissä kantajaa esittämään näkökantansa tietyssä määräajassa. Tästä seuraa, että kantajalla, joka itse on käynnistänyt oikeudenkäyntiä edeltävän menettelyn tekemällä valituksen, oli runsaasti aikaa saattaa komission tietoon Z/Yen-selvitykseen sisältyvät tosiseikat.

73 Näin ollen kantajalla ei ole oikeutta vedota tässä oikeudenkäynnissä ilmeistä arviointivirhettä koskevan väitteen tueksi sellaisiin tosiseikkoihin, joita se ei ole ilmoittanut komissiolle oikeudenkäyntiä edeltävässä menettelyssä.

74 Vaikka katsottaisiin, että kantajalla olisi oikeus vedota Z/Yen-selvitykseen, on todettava, että tässä selvityksessä ilmoitetaan vain se sijoituksen tuotto, joka katsotaan välttämättömäksi tuoton saamiselle pääomasijoituksesta tai tuotantolaitteiston uudistamiselle. Siinä ei siis ole sellaisia tietoja, joilla voitaisiin osoittaa, että jos riidanalaista tuontia ei olisi esiintynyt, yhteisön teollisuus olisi voinut saada ne tuotot, joihin se vetoaa. Selvityksestä ei myöskään ilmene, minkä voittomarginaalin yhteisön teollisuus olisi saavuttanut, jos tällaista tuontia ei olisi esiintynyt.

75 Z/Yen-selvitys ei missään nimessä siis voi osoittaa, että yhteisöjen toimielimet olisivat tehneet ilmeisen arviointivirheen laskiessaan kyseistä voittomarginaalia.

76 Tästä seuraa, että Z/Yen-selvitystä koskevat kantajan väitteet on hylättävä.

Alueellisen päätöksen merkitys

77 On totta, että alueellisen päätöksen 46 perustelukappaleessa neuvosto ilmoittaa brittiläisen teollisuuden osalta, että "tämän teollisuuden on saavutettava vähintäin 10 prosentin voittomarginaali säilyttääkseen kilpailukykynsä ja kattaakseen uusien sijoitusten kustannukset". Kantajan mukaan tämä huomautus pätee myös koko yhteisön teollisuuden osalta.

78 Ensiksi on muistettava, että kuten edellä 59—62 kohdassa on todettu, sitä vähimmäisvoittomarginaalia koskevalla perusteella, joka kyseisen teollisuuden on saatava "säilyttääkseen kilpailukykynsä ja kattaakseen uusien sijoitusten kustannukset", ei sellaisenaan voida määritellä perusasetuksen 4 artiklan 1 kohdan ja 13 artiklan 3 kohdan edellytysten mukaista voittomarginaalia. On nimittäin niin, että tällainen peruste ei välttämättä ole ratkaiseva sen voittomarginaalin kannalta, jonka yhteisön teollisuus olisi voinut saada, jos polkumyynnillä tapahtuvaa tuontia ei olisi esiintynyt.

79 Tästä seuraa, että alueellisen päätöksen 45 perustelukappaleella ei ole merkitystä tämän tapauksen ratkaisun kannalta.

80 Toiseksi pelkästään se seikka, että neuvosto on määritellyt tietyn voittomarginaalin aiemmassa polkumyynnin vastaisessa menettelyssä, ei sellaisenaan riitä osoittamaan, että neuvosto olisi tehnyt ilmeisen arviointivirheen, kun se ei käyttänyt samaa voittomarginaalia myöhemmässä polkumyynnin vastaisessa menettelyssä. Lisäksi on korostettava, että alueellisessa päätöksessä tutkimus koski 1.1.—30.9.1992 välistä ajanjaksoa (päätöksen 6 kohta) ja siinä oli kyse brittiläisen teollisuuden tuon ajankohdan erityisestä tilanteesta, kun taas tässä tapauksessa tutkimus koski ajanjaksoa 1.4.1993—31.3.1994 (riidanalaisen asetuksen 9 perustelukappale) ja tutkimuksessa oli kyse koko yhteisön teollisuudesta.

81 Kolmanneksi on todettava, että alueellisen päätöksen 121 perustelukappaleesta ilmenee, että brittiläisten tuottajien osalta vahvistettu tavoitehinta "vastaisi tuotantokustannuksia, joihin olisi lisätty kohtuullinen 10 prosentin voitto ja jotka olisi mukautettu siten, että niihin ei sisälly tutkimusajanjaksona muista tekijöistä kuin polkumyyntinä tapahtuvasta myynnistä aiheutuva nousu". Tästä seuraa, että vaikka oletettaisiin, että tässä menettelyssä olisi pitänyt laskea vähimmäishinta (ks. alueellisen päätöksen 118—121 perustelukappale), yhteisön viranomaiset olisivat välttämättäkin soveltaneet 10 prosenttia pienempää voittomarginaalia ottaakseen huomioon nämä muut tekijät. Sitä paitsi neuvosto on selvästi korostanut riidanalaisen asetuksen 91 perustelukappaleessa, että alueellisessa menettelyssä käytettyä 10 prosentin suuruista voittomarginaalia ei voitu soveltaa tässä tapauksessa, kun se totesi, että "alueellisessa menettelyssä käytettyä voittomarginaalia ei sovellettu Yhdistyneen kuningaskunnan tuotannon tosiasiallisiin tuotantokustannuksiin vaan kustannuksiin, jotka oli tarkistettu niin, ettei niissä oteta lukuun muita vaikuttavia tekijöitä kuin polkumyynnillä tapahtuva tuonti" (ks. myös jäljempänä 103 kohta ja sitä seuraavat kohdat).

82 Neljänneksi neuvoston esittämästä näytöstä ilmenee, että brittiläisen teollisuuden tuotantokustannukset olivat tosiasiallisesti alemmat kuin muiden yhteisön tuottajien tuotantokustannukset (ks. erityisesti komission 2.6.1995 päivätyn kirjeen liitteenä olevat laskelmat). Kantaja ei kuitenkaan ole esittänyt näyttöä, joka osoittaisi, että riidanalaisen asetuksen 91 perustelukappaleessa esitettyä toteamusta, jonka mukaan Yhdistyneen kuningaskunnan kustannusrakenne suo sille kohtuulliset odotukset koko yhteisön teollisuutta korkeammasta voiton tasosta tavallisissa markkinaolosuhteissa, tehtäessä olisi tehty ilmeinen arviointivirhe.

83 Viidenneksi on niin, että silloin, kuten tässä tapauksessa, kun yhteisön teollisuusyrityksillä on erilaiset tuotantokustannukset ja siten myös erilaiset voittomarginaalit, yhteisöjen toimielimillä ei ole muuta mahdollisuutta tavoitehinnan määrittelemiseksi kuin laskea kaikkien yhteisön tuottajien tuotantokustannusten painotettu keskiarvo ja lisätä siihen keskimääräinen voittomarginaali, joka niiden mielestä näyttää kohtuulliselta kaikki asian kannalta merkitykselliset seikat huomioon ottaen.

84 Tässä tapauksessa komission 2.6.1995 päivätyn muistion liitteenä olevista laskelmista ilmenee, että kyseisen 5 prosentin suuruisen voittomarginaalin asianmukaisuuden varmistamiseksi komissio on muun muassa tarkastellut yhteisön teollisuuden painotettuja keskimääräisiä kustannuksia jaksolta 1990—1991 ja jaksolta 1993—1994 ja myös laskenut tarvittavan keskimääräisen voittomarginaalin, jonka avulla yhteisön teollisuus voi kokonaisuudessaan saavuttaa tavoitehinnan, joka vastaisi brittiläisen teollisuuden tuotantokustannuksia, joihin on lisätty 10 prosentin suuruinen voittomarginaali. Laskelman tulos on seuraava:

Säkitetyn ammoniumnitraatin tuotantokustannukset

Ecua tonnilta

	1990—1991	1993—1994	Muutos prosenteissa
Brittiläinen teollisuus	130	116	-11
Yhteisön muiden jäsenvaltioiden teollisuus	136	130	-4
EY:n keskiarvo (Yhdistynyt kuningaskunta mukaan lukien)	134	124	-7

Tavoitehinnan laskeminen

	1990—1991	1993—1994
Tavoitehinta ecua/tonni brittiläisen teollisuuden osalta siten laskettuna, että tuotantokustannuksiin lisätään 10 prosenttia	143	127,6
Brittiläisen tavoitehinnan saavuttamisen edellyttämän voittomarginaalin osuus EY:n koko tuotannon keskimääräisistä kustannuksista	6,7 %	2,9 %
Keskimääräinen voittomarginaali jaksoille 1990—1991 ja 1993—1994	4,8 %	

85 Tämä menetelmän tuloksena oli noin 5 prosentin suuruinen voittomarginaali. On kuitenkin pakko todeta, että kantaja ei ole esittänyt mitään näyttöä, joka osoittaisi, että edellä mainitussa laskelmassa olisi ilmeinen arviointivirhe.

86 Kaikesta edellä esitetystä seuraa, että alueellisessa menettelyssä käytettyä voittomarginaalia ei voida soveltaa tässä tapauksessa.

87 Alueelliseen päätökseen perustuvat kantajan väitteet on näin ollen hylättävä.

Yhteisön teollisuuden myynnin keskimääräinen painotettu voitto

88 Sen väitteen osalta, joka koskee sitä, että yhteisön teollisuuden keskimääräinen painotettu voitto myynnistä jakson 1990—1992 aikana oli 15,6 prosenttia (ks. riidanalaisen asetuksen 51 perustelukappale), on todettava, että on totta, että ennen polkumyynnillä tapahtuneen tuonnin ilmenemistä todettu kannattavuus voi muodostaa pätevän indision siitä, minkä voittomarginaalin yhteisön teollisuus olisi voinut saada, jos tätä tuontia ei olisi esiintynyt.

89 Riidanalaisen asetuksen 51 perustelukappaleessa todettu tämän voiton määrä yhdeltä vuodelta (eli tässä tapauksessa ajanjaksolta 1.4.1990—31.3.1991) ei yksinään kuitenkaan riitä osoittamaan, että neuvosto olisi tehnyt ilmeisen arviointivirheen määritellessään, kuinka suuren voittomarginaalin, joka ilmaistaan osuutena kustannuksista, yhteisön teollisuus olisi tutkimusajanjaksona eli 1.4.1993—31.3.1994 kohtuudella voinut saada, jos tätä tuontia ei olisi esiintynyt.

90 Itse asiassa myynnin tuottama voitto riippuu monesta tekijästä, jotka voivat vaihdella ajan myötä, eikä kyseisen tuonnin tapahtumista edeltävän yhden ainoan vuoden tuloksien perusteella voida varmuudella määritellä, mikä olisi ollut se voittomarginaali, jonka yhteisön teollisuus olisi kohtuudella voinut odottaa saavansa tavallisissa markkinaolosuhteissa tiettynä myöhempänä ajanjaksona. Asia on näin sitä suuremmalla syyllä kun kyse on tässä tapauksessa raaka-aineesta, jonka jälleenmyyntihinta ja siten myös kannattavuus voi vaihdella vuodesta toiseen muun muassa kansainvälisen tarjonnan ja kysynnän vaihtelujen vuoksi ilman, että tämä vaihtelu suoraan liittyisi tuotantokustannuksiin.

91 Yhteisön tuottajien komission kyselylomakkeeseen antamassa vastauksessa ilmoittamien voittomarginaalien osalta — joihin kantaja on myös vedonnut — on todettava, että koska kantaja ei ole esittänyt mitään uutta näyttöä, joka osoittaisi näiden tietojen olevan paikkansapitäviä ja luotettava, näillä tiedoilla ei voida horjuttaa komission suorittaman tutkimuksen tulosten paikkansapitävyyttä.

92 Kantajan väitteet, jotka koskevat yhteisön teollisuuden myynnin keskimääräistä painotettua voittoa, on näin ollen hylättävä.

Tapaus UNA ja tapaus urea

93 Sen väitteen osalta, jonka mukaan riidanalaisen asetuksen 89 perustelukappaleessa mainitut tapaus UNA ja tapaus urea eivät olisi päteviä ennakkotapauksia, on todettava, että on selvää, että näissä kahdessa tapauksessa, jotka ratkaistiin 22.12.1994 ja 16.1.1995 (ks. edellä 30 kohta), neuvosto käytti tavoitehinnan laskemiseksi voittomarginaalia, joka oli 5 prosenttia kustannuksista.

94 Tapauksessa UNA neuvosto totesi 22.12.1994 annetun asetuksen N:o 3319/94 36 perustelukappaleessa seuraavaa:

" — — yhteisön tuottajat esittivät kyselyvastauksessaan useita asianomaisten yhtiöiden käyttämiä kannattavuustavoitteita. Tavoitteet vaihtelevat huomattavasti yhtiöstä toiseen ja joissakin tapauksissa niitä ei ole vahvistettu erityisesti UNA:aa varten, vaan ne ovat peräisin yhtymän kokonaispolitiikasta investointihankkeiden arvioinnissa. Näissä olosuhteissa komissio totesi väliaikaisesti, että yhteisön teollisuus ei ollut erityisesti perustellut kohtuullista voittomarginaalia koskevaa väitettään. Väliaikaisten päätelmien tekemisen jälkeen EFMA ei toimittanut uusia tietoja.

Väliaikaista määritystä varten komissio oli vahvistanut käytettävän voittomarginaalin sen perusteella, että tutkimuksen kohteena oleva tuote oli tietyssä kypsässä kehitysvaiheessa eikä siihen tarvinnut enää käyttää investointeja, tutkimusta tai kehittämistä. EFMA ei toimittanut minkäänlaisia tietoja, joiden mukaan erilainen arviointi lopullisessa vaiheessa olisi ollut perusteltua."

95 Kantaja ei ole nostanut kannetta edellä mainitusta 22.12.1994 annetusta asetuksesta N:o 3319/94.

96 Tapauksessa urea neuvosto totesi 16.1.1995 annetun asetuksen N:o 477/95 73 perustelukappaleessa seuraavaa:

"Enemmistö yhteisön tuottajista on väittänyt, että heidän on kilpailukykyisinä pysyäkseen saatava vähintään 10—15 prosentin voitto ennen veroja. Tätä ei kuitenkaan ole osoitettu toteen, ja koska urea on markkinoille vakiintunut tuote,

tätä lukua pidetään korkeana. Komission käsityksen mukaan 5 prosentin voittoa ennen veroja olisi käytettävä voiton vajeen määrittämisen perustana tässä tapauksessa, kun otetaan huomioon urean kysynnän väheneminen, tarve rahoittaa tuotantolaitosten lisäinvestointeja sekä tämän tuotteen järkevänä pidettävä voitto alkuperäisessä polkumyynnin vastaisessa tutkimuksessa."

97 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi kantajan edellä mainitusta 16.1.1995 annetusta asetuksesta N:o 477/95 nostaman kanteen edellä mainitussa asiassa EFMA vastaan neuvosto antamassaan tuomiossa. Tuossa tuomiossa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin nimittäin totesi, että kantaja ei ollut oikeudenkäyntiä edeltävässä menettelyssä esittänyt seikkoja, joilla voitaisiin horjuttaa neuvoston käyttämän 5 prosentin suuruisen voittomarginaalin paikkansapitävyyttä (ks. edellä 69 kohta).

98 Asiakirjavihkosta ilmenee, että UNA on urean ja ammoniumnitraatin seos ja että nämä kolme tuotetta ovat typpipitoisia lannoitteita, joita tarvittaessa voidaan valmistaa samassa tehtaassa.

99 Lisäksi on niin, että nämä kolme tuotetta kilpailevat keskenään, ja kantajan lausuman mukaan se, minkä maanviljelijä niistä valitsee, riippuu muun muassa niiden kunkin hinnasta.

100 Sitä paitsi kantaja ei tässä tapauksessa ole riitauttanut neuvoston riidanalaisen asetuksen 91 perustelukappaleeseen sisältyvää väitettä, jonka mukaan ammoniumnitraatin tuotantokustannukset eivät ole korkeammat kuin UNA:n tai urean tuotantokustannukset.

101 Kantaja ei näin ollen ole näyttänyt toteen, että yhteisön toimielimet olisivat tehneet ilmeisen arviointivirheen, kun nämä ottivat huomioon neuvoston

tapauksessa UNA ja tapauksessa urea käyttämän voittomarginaalin menetelläkseen yhtenäisesti kyseisten kolmen tuotteen osalta.

102 Lisäksi on niin, että kantaja ei ole esittänyt mitään näyttöä, joka osoittaisi, että tapauksessa UNA ja tapauksessa urea esitetyt toteamukset, joiden mukaan kyseiset tuotteet olivat tietyssä kypsässä kehitysvaiheessa ja joiden mukaan niiden osalta piti tehdä enää vähän investointeja, tutkimusta tai kehitystyötä, soveltuisivat myös ammoniumnitraattiin.

Muita vahingon osatekijöitä koskevat väitteet, jotka on esitetty vastauksessa

103 Vastaajan vastineeseen antamassaan vastauksessa kantaja korosti, että neuvosto oli rikkonut puolustautumisoikeuksia, laiminlyönyt perusteluvelvollisuuden ja tehnyt ilmeisiä arviointivirheitä, kun neuvosto vetosi ensimmäistä kertaa vasta vastineessaan yhteisön teollisuuden kärsimän vahingon muiden osatekijöiden olemassaoloon ja erityisesti yhteisön teollisuuden ylikapasiteettiin perustellakseen pienempää voittomarginaalia.

104 Tältä osin on korostettava, että riidanalaisen asetuksen 91 perustelukappaleessa neuvosto totesi, että "yhteisön tuotannon kiinteät kustannukset ovat hiukan suuremmat, mikä johtuu ylikapasiteetin ylläpidosta (johdanto-osan 71 kohta)".

105 Riidanalaisen asetuksen 71 perustelukappaleessa neuvosto totesi erityisesti, että "on selvää, että yhteisön tuotannonalan kapasiteetti olisi yleisesti ottaen suurempi kuin yhteisön markkinoiden kysyntä jopa tilanteessa, jossa Venäjältä ja Liettuasta polkumyynnillä tapahtunutta tuontia ei olisi. Tämä tilanne näyttää vaikuttaneen kyseisen tuotteen kiinteiden kustannusten tason pitämiseen tarpeettoman korkeana."

106 Riidanalaisen asetuksen 72 perustelukappaleessa neuvosto totesi myös, että 67—71 perustelukappaleissa kuvaillut tekijät ja erityisesti yhteisön tuottajien strategia (70 perustelukappale) ja ylimääräisen kapasiteetin ylläpito (71 perustelukappale) "ovat vaikuttaneet yhteisön tuotannonalan tuotannon, kapasiteetin käytön ja työllisyyden laskuun, sekä liian suuren kapasiteetin ylläpito on saattanut osaltaan vaikuttaa tarpeettoman korkeisiin tuotantokustannuksiin ja näin ollen johtaa negatiiviseen vaikutukseen voiton suhteen." Johdanto-osan 75 perustelukappaleessa neuvosto totesi, että "muut tekijät kuin polkumyynnillä tapahtuva tuonti ovat aiheuttaneet tietyn osan yhteisön tuotannolle aiheutuneesta vahingosta".

107 Vaikka on totta, että riidanalaisen asetuksen 91 perustelukappaleessa neuvosto on kuvaillut ylimääräisen tuotantokapasiteetin ylläpidosta aiheutuvan kiinteiden kustannusten lisääntymistä käyttämällä adverbiaalia "hiukan", 70—72, 75 ja 91 perustelukappaleesta selvästi ilmenee, kun niitä luetaan yhdessä, että tehdessään voittomarginaalia koskevaa arviotaan neuvosto on kuitenkin ottanut huomioon sen, että a) yhteisön teollisuudessa oli ylikapasiteettia; b) tämä tilanne osaltaan vaikutti siihen, että kiinteiden kustannusten taso pysyi tarpeellista korkeampana; c) tietty osa yhteisön teollisuudelle aiheutuneesta vahingosta aiheutui muista tekijöistä kuin polkumyynnillä tapahtuneesta tuonnista ja erityisesti tämän ylikapasiteetin olemassaolosta.

108 Lisäksi komissio mainitsi 6.4.1995 päivätyn toisen tiedoksiantokirjeensä 4.3 kohdassa olennaisilta osin kaikki ne edellä mainitut tosiseikat, jotka mainitaan riidanalaisen asetuksen 70—72 ja 75 perustelukappaleessa. Samoin komissio mainitsi 6.4., 2.6. ja 23.6.1995 päivätyissä kirjeissään myös kaikki ne tosiseikat, jotka todetaan riidanalaisen asetuksen 89—91 perustelukappaleessa. Kantaja ei kuitenkaan oikeudenkäyntiä edeltävässä menettelyssä koskaan ilmoittanut olevansa eri mieltä näistä tosiseikoista.

109 Päinvastoin kuin kantaja väittää vastaajan vastineeseen antamassaan vastauksessa, vastineeseen ei sisälly merkittäviä uusia seikkoja, olipa kyse riidanalaisen asetuksen sisältöön nähden uusista seikoista tai oikeudenkäyntiä edeltävässä menettelyssä ilmoitettuihin tietoihin verrattuna uusista seikoista.

110 Erityisesti on todettava, että vastineen 15 kohta, jonka mukaan neuvosto on tässä tapauksessa soveltanut alueellisessa päätöksessä käytettyä voittomarginaalia pienempää voittomarginaalia ottaakseen huomioon sen, että tässä tapauksessa huomioon on otettu juuri tosiasialliset kustannukset eikä oikaistuja kustannuksia, ei muodosta uutta perustetta, sillä tämä peruste mainitaan jo riidanalaisen asetuksen 91 kohdassa (ks. edellä 81 kohta). Lisäksi on niin, että tämä peruste sekä se seikka, että yhteisön teollisuuden kiinteät kustannukset ovat olleet "hiukan suuremmat" ylikapasiteetin ylläpidon johdosta, mainitaan jo komission 23.6.1995 päivätyssä kirjeessä (ks. edellä 13 kohta).

111 Edellä esitetystä seuraa, että vastausvaiheessa esitetyt perusteet, jotka koskevat puolustautumisoikeuksien loukkaamista, perusteluvelvollisuuden laiminlyöntiä ja ylikapasiteetin olemassaoloa koskevaa ilmeistä arviointivirhettä, eivät perustu käsittelyn aikana esille tulleisiin tosiseikkoihin tai oikeudellisiin perusteisiin.

112 Työjärjestyksen 48 artiklan 2 kohdan mukaisesti nämä perusteet on näin ollen jätettävä tutkimatta.

Yhteisön toimielinten käyttämän voittomarginaalin kohtuuttomuus

113 Väitteellä, jonka mukaan neuvoston käyttämä voittomarginaali merkitsisi sitä, että yhteisön muun teollisuuden kuin brittiläisen teollisuuden marginaali olisi lähes nolla, ei myöskään ole merkitystä. On täsmennettävä, että tässä tapauksessa neuvosto on joutunut vastatusten sellaisen erityistilanteen kanssa, jossa yhteisön teollisuuden osan eli brittiläisen teollisuuden, joka edustaa noin 45:tä prosenttia yhteisön tuotannosta, kustannukset olivat alemmat kuin muiden yhteisön tuottajien, jotka vastasivat noin 55 prosentista kyseistä tuotantoa, ja erityisesti alemmat kuin Ranskan teollisuuden kustannukset.

114 On nimittäin niin, että komission 2.6.1995 päivätyn muistion mukaan brittiläisen teollisuuden säkitetyn ammoniumnitraatin tuotantokustannukset vuosina 1993—1994 olivat 116 ecua tonnilta ja muiden yhteisön tuottajien vastaavat kustannukset 130 ecua tonnilta (ks. edellä 84 kohta).

115 Koko yhteisön kattavassa polkumyynnin vastaisessa menettelyssä, jonka on päädyttävä siihen, että määritellään yhteisön koko teollisuuden osalta pätevä tavoitehinta, neuvoston on välttämättä otettava huomioon yhteisön koko teollisuuden tuotantokustannukset. Erityisesti on todettava, että neuvosto ei voi laskea tavoitehintaa pelkästään korkeimpien tuotantokustannusten perusteella, sillä muuten se vahvistaisi tavoitehinnan, joka ei edustaisi koko yhteisöä.

116 On lisättävä, että kun kyse on sellaisen voittomarginaalin laskemisesta, joka ilmaistaan osuutena kustannuksista, on niin, että mitä suuremmat kustannukset ovat, sitä korkeampi vähimmäishinta on. Näin ollen jos hinnat, joita laskemisessa käytetään, ovat niiden tuottajien hintoja, joiden tuotantokustannukset ovat kaikkein suurimmat, näin saatu voittomarginaali olisi muiden tuottajien osalta liian suuri kun taas ensiksi mainittujen tuottajien osalta vaarana olisi, että niitä suojattaisiin aiheetta.

117 Tästä seuraa, että tässä tapauksessa yhteisön toimielinten oli käytettävä tavoitehinnan laskemisessa perustana yhteisön koko teollisuuden tuotantokustannusten painotettua keskiarvoa eli komission 2.6.1995 päivätyn muistion mukaan noin 124:ää ecua tonnilta.

118 Tämän jälkeen on todettava, että yhteisöjen toimielinten tehtävänä oli lisätä tuotantokustannusten painotettuun keskiarvoon kohtuulliseksi katsomansa voittomarginaali tavoitehinnan määrittämiseksi.

119 Tältä osin on todettava, että edellä esitetystä ilmenee, että tässä tapauksessa neuvoston tekemä arvio, jonka mukaan 5 prosentin suuruinen voittomarginaali oli asianmukainen, perustuu tiettyihin seikkoihin eli muun muassa a) tapauksessa UNA ja tapauksessa urea esitettyihin näkökohtiin, erityisesti siltä osin kuin kyse on kyseisen tuotteen kehitysvaiheesta; b) vaatimukseen olla soveltamatta erilaista voittomarginaalia kuin millaista näissä kahdessa tapauksessa käytettiin; c) sellaisen painotetun keskimääräisen voittomarginaalin laskemiseen, jonka avulla yhteisön teollisuus kokonaisuudessaan voi saavuttaa tavoitehinnan, joka vastaa brittiläisen teollisuuden tuotantokustannuksia, joihin on lisätty 10 prosentin suuruinen voittomarginaali; d) siihen, että alueellisessa menettelyssä käytettyä 10 prosentin voittomarginaalia sovellettiin oikaistuihin kustannuksiin eikä tosiasiallisiin kustannuksiin; e) muiden sellaisten seikkojen puuttumiseen, joilla voitaisiin perustella korkeampaa voittomarginaalia; f) tiettyyn ylikapasiteettiin (ks. edellä 59—112 kohta). Aiemmin jo esitetyistä syistä kantaja ei kuitenkaan ole osoittanut, että neuvoston näistä eri seikoista tekemässä arvioinnissa olisi ilmeinen arviointivirhe.

120 Tätä johtopäätöstä ei voida horjuttaa pelkästään sillä seikalla, että merkittävälle osalle yhteisön teollisuutta on laskettu voittomarginaali, joka on erittäin pieni, jopa olematon verrattuna näin vahvistettuun tavoitehintaan.

121 Tämä seuraus johtuu siitä, että tällä osalla yhteisön teollisuutta tuotantokustannukset olivat suuremmat kuin yhteisön koko teollisuuden keskimääräiset tuotantokustannukset. Kantaja ei myöskään ole esittänyt mitään näyttöä, joka voisi osoittaa, että kyseisten tuottajien olisi ollut mahdotonta pienentää edelleen tuotantokustannuksiaan ja saada näin tavoitehintaan liittyvä neuvoston vahvistama voittomarginaali.

122 Lisäksi on niin, että kantaja ei ole esittänyt mitään näyttöä, joka voisi osoittaa, että komission tekemät ja neuvoston vahvistamat laskelmat olisivat muuttuneet virheellisiksi vuonna 1992 tapahtuneen punnan devalvaation johdosta. Joka tapauksessa on niin, että yhteisen valuutan puuttuessa yhteisön toimielimillä ei

ollut muuta mahdollisuutta riidanalaisen laskelman tekemisessä kuin muuntaa eri kansalliset valuutat ecuiksi kyseisten tosiseikkojen tapahtumahetkellä voimassa olleella vaihtokurssilla.

123 Väite, joka koskee sitä, että kyseinen voittomarginaali olisi ilmeisen kohtuuton yhteisön teollisuuden merkittävän osan osalta, on näin ollen hylättävä.

124 Kaikesta edellä esitetystä seuraa, että kantaja ei ole osoittanut, että käyttäessään riidanalaisessa asetuksessa voittomarginaalia, jonka suuruus on 5 prosenttia kustannuksista, neuvosto olisi tehnyt ilmeisen arviointivirheen.

125 Kanne on tämän johdosta kokonaisuudessaan hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

126 Työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Työjärjestyksen 87 artiklan 4 kohdan mukaan jäsenvaltiot ja toimielimet, jotka ovat asiassa väliintulijoina, vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan. Koska kantaja on hävinnyt asian ja neuvosto on vaatinut oikeudenkäyntikulujensa korvaamista, kantaja on velvoitettava vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan ja korvaamaan neuvoston oikeudenkäyntikulut. Väliintulijoina olevat Ranskan tasavalta ja komissio velvoitetaan vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN
(laajennettu toinen jaosto)

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

1) **Kanne hylätään.**

2) **Kantaja velvoitetaan vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan ja korvaamaan neuvoston oikeudenkäyntikulut. Komissio ja Ranskan tasavalta velvoitetaan vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan.**

Potocki Lenaerts Bellamy

Azizi Meij

Julistettiin Luxemburgissa 28 päivänä lokakuuta 1999.

H. Jung A. Potocki

kirjaaja toisen jaoston puheenjohtaja